

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **J. S. H. N.**
státní příslušností Írán (dle svého tvrzení bez státní příslušnosti)
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2018 č.j. KRPA-126084-17/ČJ-2018-000022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o jeho zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.
2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně vyhodnotil možnost realizace správního vyhoštění; žalovaný se nezaobíral skutečností, že osoba žalobce byla

v minulosti již opakovaně zajišťována za účelem správního vyhoštění, avšak nikdy k samotnému aktu vyhoštění nedošlo a ani dojít nemohlo. Žalobce dle svého tvrzení byl v minulosti státním příslušníkem Íránu, avšak během svého pobytu na území České republiky se stal osobou bez státní příslušnosti. Odbor cizinecké policie obdržel zprávu z Interpolu ze dne 6. 5. 2014, ze které vyplývá, že žalobce již není veden v íránském registru obyvatel. Žalobce rovněž namítl nedostatečné odůvodnění rozhodnutí žalovaného ve vztahu k otázce naplnění reálného předpokladu realizace správního vyhoštění. Podle žalobce se žalovaný nezaobíral skutečností, že by žalobce mohl být osobou bez státní příslušnosti. Žalovaný měl odůvodnit, proč má za to, že se mu nyní podaří žalobce vyhostit v 90 dnech, když se to nepodařilo v minulosti během opakovaných zajištění. Podle žalobce fakt, že žalobce nebyl vyhoštěn v 11 měsících při předchozím držení ve vyhošťovací vazbě z roku 2013, navzdory tvrzení správního orgánu dokládá to, že nebude moci být vyhoštěn ani ve lhůtě 90 dnů. Žalobce dále namítal, že se snažil již několik let svou situaci řešit, avšak bez úspěchu; vždy se dobrovolně dostavil na pracoviště policie, avšak byl již několikrát zajištěn a držen ve vyhošťovací vazbě; žalobce se snažil sám zařídit svůj cestovní doklad, avšak nepodařilo se to ani jemu, ani správnímu orgánu. Podle žalobce si měl žalovaný obstarat informace o běžícím řízení o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti – žalobce totiž dle svého tvrzení podal dne 17. 2. 2017 Ministerstvu vnitra žádost o určení statusu osoby bez státní příslušnosti podle Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti; ministerstvo však do dnešního dne nevyřídilo jeho žádost, a to přesto, že ze strany žalobce byl rovněž vznesen návrh na uložení opatření proti nečinnosti; ani na tento návrh však správní orgán nereagoval. To, že žalobce nevycestoval na základě správního vyhoštění, bylo dle žalobce vždy z důvodů na jeho vůli nezávislých a ne z důvodu vůle maření rozhodnutí správního orgánu. Žalobce rovněž napadl argumentaci žalovaného, že mu nehrozí žádné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, kdy se žalovaný dle žalobce jen odkazoval na rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 24. 7. 2016 č.j. KRPA-288942/ČJ-2015-010022; žalovaný si podle žalobce měl vyžádat nové závazné stanovisko Ministerstva vnitra, že vycestování cizince je možné, jelikož situace v zemi původu se mohla závažným způsobem během 2 let změnit; z rozhodnutí není zřejmé, z jakých důkazů správní orgán vycházel, když jen konstatoval, že rovněž nebylo zjištěno, že by cizinci v zemi původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalobce závěrem namítal, že zajištění mělo být krajní možností a v jeho případě byly splněny podmínky pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnout žalobu.
4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil, žalobce nenavrhl nařízení jednání ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 4. 4. 2018 policejní hlídka na Václavském náměstí v Praze zajistila žalobce. Z žalobcova opisu z evidence Rejstříku trestů ze dne 5. 4. 2018 vyplývá, že u žalobce se nachází deset záznamů v evidenci Rejstříku trestů, a to pro trestné činy maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání a padělání a pozměnění veřejné listiny. Žalobci byly zejména ukládány tresty odnětí svobody, přičemž mu byl třikrát pravomocně uložen trest vyhoštění (vyhoštění na pět let, a to trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 28. 3. 2010 sp. zn. 3 T 8/2010 – v právní moci ode dne 9. 4. 2010, vyhoštění na dva roky, a to trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 3. 6. 2012 sp. zn. 52 T 77/2012, v právní moci ode dne 3. 6. 2012, vyhoštění na tři roky, a to trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 27. 7. 2013 sp. zn. 2 T 147/2013 – v právní moci ode dne 28. 7. 2013). Žalovaný dne 22. 4. 2013 vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce č.j. KRPA-158190/ČJ-2013-000022 na dobu tří let (v právní moci ode dne 30. 4. 2013) a dne 24. 7. 2016 vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce č.j. KRPA-288942/ČJ-2015-000022 na dobu dvou let (v právní moci ode dne 13. 2. 2017). Žalovaný dne 15. 10. 2017 vydal rovněž rozhodnutí č.j. KRPA-234111/ČJ-2017-000022 o správním vyhoštění žalobce na dobu tří let (do doby vydání žalobou napadeného rozhodnutí toto rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce nenabylo právní moci). Ve správním spise se rovněž mimo jiné nachází sdělení Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, odboru podpory výkonu služby, oddělení pobytového režimu cizinců ze dne 28. 8. 2013, kde je uvedeno, že není známo, kdy bude možné realizovat uložený trest vyhoštění; žalobce nedisponuje žádnými osobními doklady potřebnými k realizaci trestu vyhoštění, proto požádalo ředitelství dne 13. 8. 2013 o vydání cestovních dokladů k návratu do Íránu Velvyslanectví Íránské islámské republiky v Praze; do dnešního dne od íránských orgánů neobdrželi žádnou odpověď; dále se ve správním spise nachází sdělení Policejního prezidia, odboru mezinárodní policejní spolupráce, 2. oddělení ze dne 29. 4. 2014, podle něhož Interpol Teherán sdělil, že žalobce nemá v Íránu žádné kriminální záznamy a je neznámý íránskému registru obyvatel na základě sdělených informací; podle sdělení Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, odboru podpory výkonu služby, oddělení pobytového režimu cizinců ze dne 6. 5. 2014 není známo, kdy bude možné realizovat uložený trest vyhoštění; dne 22. 4. 2014 bylo cestou Ministerstva zahraničních věcí doručeno negativní stanovisko íránských orgánů ve věci vystavení cestovních dokladů pro odsouzeného cizince; íránské velvyslanectví uvádí, že případ je v šetření íránských orgánů a z důvodu nedostatku informací nemohou vystavit cizinci cestovní doklady k návratu do Íránu; z důvodu, že íránské orgány do dnešního dne nevystavily pro odsouzeného cizince cestovní doklady, nemůže Policie České republiky realizovat uložený trest vyhoštění. Podle sdělení téhož orgánu ze dne 30. 6. 2014 se ani do tohoto dne nepovedlo realizovat uložený trest vyhoštění; žádné z institucí se do tohoto dne nepodařilo ověřit totožnost cizince pro vystavení cestovních dokladů. Ve správním spise se rovněž nachází usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 28. 7. 2013 sp. zn. 2 T 147/2013, jímž byl žalobce vzat do vyhošťovací vazby dle § 350c odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 17. 6. 2014 sp. zn. 2 T 147/2013 byl žalobce propuštěn z vyhošťovací vazby na svobodu; Obvodní soud pro Prahu 4 dospěl k závěru, že odsouzený (žalobce) dosud nemá platný cestovní doklad totožnosti, neboť íránské orgány mu dosud nevystavily potřebné cestovní doklady; z toho důvodu policie nemůže realizovat uložený trest vyhoštění. Podle obvodního soudu nelze důvodně očekávat, že v roční lhůtě pro trvání vazby (tj. do 28. 7. 2014) by íránské

státní orgány vystavily odsouzenému potřebné doklady, pročež jeho další ponechání ve vazbě shledal neúčelným.

7. Žalobce při podání vysvětlení dne 5. 4. 2018 k dotazům žalovaného mimo jiné uvedl, že do České republiky přicestoval poprvé dne 17. 11. 1997 za účelem podání žádosti o azyl; nikdy z České republiky nevycestoval; je si vědom toho, že mu byla uložena správní a trestní vyhoštění; ani jedno vyhoštění nerespektoval a z České republiky nevycestoval, jelikož nemá cestovní doklad a ambasáda mu ho nechce vydat; chodí pravidelně na ambasádu, aby mu doklad vydali; nemá žádné potvrzení o tom, že podal žádost o vydání dokladu. Žalobce dále uvedl adresu bytu v P., jehož majitelem je afghánský státní příslušník, žalobce je jeho spolubydlící, nikdo jiný s nimi nebydlí, žalobce nájemné neplatí. Žalobce zde nemá žádnou doručovací adresu, jeho jménem není označen zvonek ani poštovní schránka. V domovské vlasti byl naposledy před svým příjezdem do České republiky v roce 1997. Je si vědom svého jednání s nelegálním pobytem. V České republice žádal o azyl asi osmkrát a nikdy mu nebyl žádný udělen. Je svobodný a bezdětný, v Íránu má ještě rodinné zázemí, má tam 5 bratrů a 4 sestry a je s nimi v telefonickém kontaktu; v celé Evropské unii nemá žádného rodinného příslušníka. V České republice nepracuje a nikdy nepracoval, rodina mu posílá z Íránu peníze, a to jeho synovcům a neteřím do Německa (z Německa mu to přivážejí kamarádi přibližně jednou měsíčně); nemá zřízený účet v bance. Má peníze na pobyt a na vycestování by měl, až mu příbuzní pošlou peníze, je na nich finančně závislý. Žalobce (ani nikdo za něho) není schopen složit finanční záruku. V České republice nevlastní žádný majetek, v domovské vlasti vlastní byt. Nemá sjednáno zdravotní pojištění, vůči žádné osobě nemá vyživovací povinnost, pro nikoho nebude problémem ani zásahem skončení jeho pobytu v České republice, nemá zde žádné vazby, závazky ani pohledávky. Trestnou činnost zde páchal, ale bylo to ve spojení s jeho nelegálním pobytem. Kromě toho, že nemá doklady, mu nebrání ve vycestování žádný důvod ani překážka. Není rodinným příslušníkem občana České republiky ani Evropské unie. Na otázku, co by pro něho znamenal návrat do své domovské země (zázemí v tomto státě, rodinné vazby), uvedl, že neví, asi to bude normální. Dále k dotazu žalovaného odpověděl, že nemá žádnou doručovací adresu. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 5. 4. 2018 č.j. KRPA-126084-17/ČJ-2018-000022 byl žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.
8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
9. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
10. V § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je stanoveno: „*Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za*

účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.“

11. Podle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
12. V čl. 15 odst. 1 a odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále též „návratová směrnice“) je stanoveno:
*„1. Nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména v případě, že a) hrozí nebezpečí skrývání se nebo b) dotčený státní příslušník třetí země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje. Jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění.
4. Ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat nebo že přestaly existovat podmínky uvedené v odstavci 1, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna.“*
13. V § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců je stanoveno:
*„(1) Vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*
14. Podle čl. 31 odst. 3 Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti smluvní státy poskytnou takové osobě bez státní příslušnosti přiměřenou dobu, během níž by usilovala o legální přijetí do jiné země. Smluvní státy si vyhrazují právo použít během této doby taková vnitřní opatření, jaká mohou považovat za nezbytná.
15. Žalobce nejprve namítal nemožnost realizace správního vyhoštění, neboť je dle svého tvrzení osobou bez státní příslušnosti.
16. Realizovatelnost správního vyhoštění je nezbytnou podmínkou zajištění dle § 124 zákona o pobytu cizinců; viz závěry, k nimž dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 23. 11. 2011 č.j. 7 As 79/2010-150 (odst. 33. a 34.), publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS: „Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu

tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“

17. Jak je uvedeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2016 č.j. 10 Azs 275/2015-40, správní orgán se „*musí zabývat mj. i v řízení o zajištění cizince podle § 124 zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. Pokud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i přes tyto skutečnosti alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince.*“

18. V daném případě však zdejší soud dospěl k závěru, že nelze tvrdit, že vycestování žalobce z České republiky objektivně možné není. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011 č.j. 1 As 72/2011-75:

„Stěžovatelka dále namítla, že zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců neplní v jejím případě svůj účel, neboť ji jako osobu bez státní příslušnosti nebude možné vyhostit (blíže viz bod [6] výše). K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že ve svém rozsudku ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 - 61, sice konstatoval, že „je třeba trvat na tom, aby správní orgány při rozhodování o zajištění cizince zvážily, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný.“ Z toho však nelze dovozovat, jak de facto činí stěžovatelka, že je nutné postavit najisto, že vyhoštění cizince zajišťovaného podle uvedeného ustanovení bude skutečně možné. Postačí posouzení potenciality vyhoštění. Ostatně, jak již bylo uvedeno výše, rozhodnutí o zajištění cizince je rozhodnutím přijímaným správním orgánem v časové tísní, striktní lhůty jsou od 1. 1. 2011 stanoveny také pro soudní přezkum takového rozhodnutí. Je tedy zřejmé, že ani správní orgán, ani soud nemají v těchto řízeních prostor k podrobnějšímu posouzení dané otázky.

V případě stěžovatelky existovaly pochyby o tom, zda bude možné rozhodnutí o jejím správním vyhoštění vykonat, avšak jak správně uvedl městský soud, Úmluva o právním postavení osob bez státní příslušnosti neobsahuje absolutní zákaz vyhoštění takových osob. Např. podle čl. 31 odst. 3 uvedené úmluvy poskytnou smluvní státy „osobě bez státní příslušnosti přiměřenou dobu, během níž by usilovala o legální přijetí do jiné země. Smluvní státy si vyhražují právo použít během této doby taková vnitřní opatření, jaká mohou považovat za nezbytná.“ Úmluva tedy předjímá situaci, kdy se osoba bez státní příslušnosti nachází v zemi, která ji hodlá vyhostit. Podle úmluvy je v takovém případě povinností dané země poskytnout této osobě prostor k zajištění možnosti vycestovat do jiné země. Nejvyššímu správnímu soudu nepřisluší předjímat, zda některá země bude ochotná stěžovatelku přijmout. Nelze však ani a priori tvrdit, jak činí stěžovatelka, že její vycestování z České republiky objektivně možné není.“

19. Shora citované závěry pak Nejvyšší správní soud převzal ve svém rozsudku ze dne 22. 3. 2016 č.j. 5 Azs 182/2015-34. Zdejší soud se s těmito závěry plně ztotožňuje, přičemž uzavřel, že tyto jsou použitelné i v nyní posuzované věci, kde v okamžiku vydání žalobou napadeného rozhodnutí rovněž existovaly pochyby o tom, zda bude možné správní vyhoštění vykonat, avšak Úmluva o právním postavení osob bez státní příslušnosti neobsahuje absolutní zákaz vyhoštění takových osob. V posuzované věci navíc není nade

vši pochybnost jistě, že žalobce skutečně je osobou bez státní příslušnosti. Mezi účastníky není sporu o tom, že přinejmenším v minulosti žalobce byl státním příslušníkem Íránu. Ze samotné skutečnosti, že policie v roce 2014 obdržela zprávu z Interpolu, že žalobce je neznámý íránskému registru obyvatel, nelze automaticky dovozovat, že žalobce je skutečně osobou bez státní příslušnosti, jakož ani skutečnost, že správní vyhoštění žalobce po cca čtyřech letech od obdržení předmětné zprávy Interpolu nebude realizovatelné. Samotná skutečnost, že v minulosti se nepodařilo realizovat žalobcovo správní vyhoštění, dle závěru zdejšího soudu sama o sobě neznámá, že realizace tohoto opatření je nemožná i nadále a že je orgánům cizinecké policie do budoucna navždy zapovězeno se o ni pokoušet. Soud navíc odkazuje na závěry shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu ohledně skutečnosti, že rozhodnutí o zajištění cizince je rozhodnutím přijímaným v časové tísní, přičemž správní orgán ani soud nemají v takovém řízení prostor k podrobnějšímu posouzení dané otázky.

20. Nelze se ani ztotožnit s námitkou, že posouzení možnosti realizace správního vyhoštění bylo žalovaným v napadeném rozhodnutí provedeno zcela nedostatečně (toliko jednou větou). Žalovaný přitom na s. 6 napadeného rozhodnutí k této otázce mimo jiné uvedl: „Z běžné praxe je správnímu orgánu známo, že v cizincově případě existuje reálný předpoklad realizace výkonu jeho vyhoštění z území členských států Evropské unie, a to ve stanovené době trvání zajištění, neboť v daném případě neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala cizince z území členských států vyhostit. Správní orgán v této věci hodnotil nashromážděné materiály, které si z moci úřední opatřil, a zároveň vycházel ze skutečností sdělených v protokolu o podaném vysvětlení ze dne 5. 4. 2018, ve kterém cizinec neuvedl takové zásadní skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že výkon vyhoštění nebude moci být realizován. Správní orgán je přesvědčen, že realizaci vyhoštění cizince nic nebrání. Správní orgán také při této úvaze zhodnotil rodinné a soukromé poměry, které má navázány na území, přičemž bylo postaveno na jisto, že se tímto již dostatečným způsobem zabýval správní orgán I. stupně při vydání správního vyhoštění, pod č.j. KRPA-288942-47/ČJ-2015-000022 ze dne 24. 7. 2016. Ve zkratce je k tomuto možné uvést, že na území České republiky žije cizinec sám bez rodinných příslušníků, v domovské vlasti žijí jeho sourozenci a taktéž uvedl, že tam vlastní byt a že tam má rodinné zázemí. V tomto ohledu správní orgán zastává názor, že cizinec věděl, což ani nepopřel, že mu bylo uloženo několikáté správní vyhoštění, a tudíž musel předpokládat, že území České republiky bude muset opustit. Cizinec nesdílí společnou domácnost s občanem EU ani se o takovou osobu nemusí starat. Cizinec je svobodný, kdy v domovské vlasti má své blízké rodinné příslušníky. ... Správní orgán dále konstatuje, že účastník řízení je osobou, která svým výše uvedeným protiprávním jednáním opakovaně porušuje zákony České republiky, a tudíž maří a ztěžuje výkon vyhoštění.“ Zdejší soud se s tímto hodnocením žalovaného plně ztotožňuje a nemá, co by k němu dodal. Zároveň zdejší soud takové vypořádání se s otázkou realizovatelnosti žalobcova vyhoštění považuje za dostačující. Z uvedených důvodů tyto žalobní námitky nemohou obstát, stejně jako žalobcem tvrzené porušení čl. 15 odst. 4 návratové směrnice, čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod či čl. 25 Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti. Na shora uvedených závěrech pak z podstaty věci ničeho nemění ani žalobcem tvrzená snaha o přiznání statusu osoby bez státní příslušnosti. Tato tvrzená snaha nemá žádný vliv na možnost realizace správního vyhoštění žalobce; proto zdejší soud neprováděl důkaz žádostí žalobce o určení statusu osoby bez státní příslušnosti a návrhem žalobce na opatření proti nečinnosti (včetně podacích lístků). Ani tato námitka proto není důvodná. Nedůvodná je rovněž námitka, že si žalovaný měl obstarat informace o běžícím řízení o přiznání statusu osoby bez státní

příslušnosti, neboť, jak vyplývá ze samotné žaloby, žalobci tento status dosud nebyl přiznán. Soud podotýká, že i kdyby žalobci teoreticky byl přiznán status osoby bez státní příslušnosti, s ohledem na shora citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu i na jím odkazovaný čl. 31 odst. 3 Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti by zajištění žalobce bylo možné, zejména za situace, kdy žalobce nikterak neprokázal svoje tvrzení o snaze zajistit si cestovní doklad, jakož ani netvrdil, že by usiloval o legální přijetí do jakékoliv jiné země.

21. Pokud jde o žalobcem tvrzené nedostatečné vyhodnocení hrozby nebezpečí vážné újmy, soud podotýká, že žalobci v minulosti již opakovaně bylo uloženo jak správní vyhoštění, tak i trest vyhoštění v trestním řízení. V rámci řízení o správním vyhoštění pak byla vydávána závazná stanoviska Ministerstva vnitra, podle nichž vycestování žalobce je možné. Co se týče námitky žalobce, že závazné stanovisko Ministerstva vnitra bylo 2 roky staré a neaktuální, zdejší soud uvádí, že ve správním spise je obsaženo i rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2017 č.j. KRPA-234111-24/ČJ-2017-000022, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění v délce 3 let. Podkladem tohoto rozhodnutí bylo závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 10. 8. 2017 č. ZS36797, podle něhož vycestování žalobce do země původu je možné. Toto závazné stanovisko tak k okamžiku vydání žalobou napadeného rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 5. 4. 2018 bylo staré necelých 8 měsíců. Toto závazné stanovisko Ministerstva vnitra tak zdejší soud považuje za aktuální. Soud podotýká, že žádné skutečnosti nasvědčující závěru, že by žalobci v zemi původu hrozilo nebezpečí vážné újmy, žalobce nepředestřel ani při podání vysvětlení dne 5. 4. 2018 (zde k dotazu žalovaného uvedl: *„Kromě toho, že nemám doklady, mi nebrání ve vycestování žádný důvod ani překážka.“*), ani v samotné žalobě. Z uvedených důvodů ani tato žalobní námitka nemůže obstát.
22. Co se týče žalobcovy námitky o tom, že mu mělo být uloženo zvláštní opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců, žalovaný v napadeném rozhodnutí mimo jiné uvedl (viz s. 4), že k neuložení zvláštních opatření přistoupil zejména z důvodu nebezpečí žalobcova opětovného nerespektování právních předpisů České republiky; tento závěr je podložen porušením zákona o pobytu cizinců, a to několikanásobným zmařením výkonu správního vyhoštění. Podle žalovaného v žalobcově případě již nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, neboť mu v rozhodnutí o správním vyhoštění byla uložena povinnost vycestovat z území ve stanovené době, a on ji přesto nerespektoval a pobýval nadále na území; žalobce tak svým chováním (nerespektováním povinnosti mu uložené v rozhodnutí o správním vyhoštění) dal najevo, že platné právní předpisy a uložené povinnosti nehodlá dodržovat; pokud žalobce včas nesplnil povinnost dobrovolně vycestovat, zvláštní opatření již nemohou plnit svůj smysl a účel. Zdejší soud s tímto odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí souhlasí a rovněž odkazuje na s. 5 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný přiléhavě uvedl: *„Cizinec správnímu orgánu sice uvedl, že pravidelně chodí žádat o vydání cestovního dokladu na jeho ambasádu, ale nebyl schopen toto tvrzení věrohodným způsobem podložit. Dále uvedl, že není schopen složit finanční záruku a ani, že nikdo není schopen ji složit za něj. Cizincem nebyla ani splněna další podmínka pro uložení zvláštního opatření ve smyslu § 123b zákona č. 326/1999 Sb. Cizinec sice uvedl adresu svého pobytu v P., kde má bydlet u známého z Afghánistánu pana F., ale správnímu orgánu se tato adresa pobytu nepodařila ověřit, ba naopak bylo zjištěno, že ulice uváděná cizincem se v P. nenachází. Dále cizinec není ani na této adrese přihlášen k pobytu. Proto ho k dané adrese a k pobytu nic neváže a kdykoliv může dané bydlení opustit a taktéž není v takovém případě na této adrese dostižitelný.... K udávané adrese ho ani neváže žádná*

nájemní smlouva a za ubytování ani neplatí žádný nájem, proto nemá ani vůči ubytovateli žádné závazky. Správní orgán má za to, že tímto svým jednáním dal jednoznačně najevo, že s orgány policie by nemusel spolupracovat a je zde obava, že se bude skrývat či opět bude nezastizitelný pro správní orgán.“ Zdejší soud se s tímto odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí plně ztotožňuje a dodává, že žalovaný postupoval zcela správně a nepřistoupil k uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců; dle závěru zdejšího soudu by totiž s ohledem na opakované závažné a protiprávní jednání žalobce (a jeho předchozí opakované nerespektování uložených správních vyhoštění i vyhoštění v trestních řízeních) uložení zvláštního opatření za účelem vycestování došlo k ohrožení výkonu správního vyhoštění, tedy i k porušení § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Z těchto důvodů není uvedená žalobní námitka důvodná.

23. Pokud jde o délku zajištění v trvání 90 dnů, žalovaný k tomu na s. 5-6 napadeného rozhodnutí uvedl: *„Tímto rozhodnutím byla stanovena lhůta trvání zajištění na dobu 90 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Správní orgán je v této věci povinen zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci vyhoštění tak, aby bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění. Především při stanovení doby trvání zajištění správní orgán přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie jako příslušný orgán podle § 163 odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb. obstarává letenku, zajišťuje vydání nového cestovního dokladu nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát, a komunikuje se státem Írán o vzetí zpět cizince do domovského státu, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje v řádu několika kalendářních dnů nebo týdnů. S ohledem na výše uvedené je správní orgán přesvědčen, že doba trvání zajištění stanovená na 90 dnů je přiměřená.“* Citované odůvodnění napadeného rozhodnutí je sice poměrně stručné a lze připustit, že žalovaný mohl své úvahy rozvinout konkrétněji; na druhou stranu je však z citované pasáže zřejmé, že je třeba přinejmenším zajistit žalobci cestovní doklad a komunikovat se státem Írán o vzetí zpět žalobce do domovského státu. Zdejšímu soudu je z jeho vlastní činnosti známo, že doba 90 dnů je běžně užívána při zajištění cizinců dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, když je těmto cizincům třeba zařídit náhradní cestovní doklady (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 6. 2018 č.j. 13 A 63/2018-26 či ze dne 10. 5. 2018 č.j. 13 A 40/2018-22). O zajištění na dobu právě 90 dnů je pak rozhodováno i v případech státních příslušníků Ukrajiny, u nichž je zajištění náhradního cestovního dokladu nepochybně snazší než v posuzovaném případě. Z uvedených důvodů je i tato žalobní námitka nedůvodná.
24. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. června 2018

JUDr. Marcela Rousková
Samosoudkyně, v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje:
N.